национальних а може й суспільних і політичних суперечностий.

В сім стані розправ згодили ся предсідателі клюбів обох таборів на посередництво Намістника, котрий добре знав становище клюбових предсідателів в дотепер переведених переговорах і до котрого оба табори відносились з довірєм, щоби завдяки єго помочи і впливови можна вирівнати так ріжнородні питаня национально-політичного значіня і витворити основи до наконечних компромісових переговорів. З цілим пожертвованєм підняв ся Намістник повіреного єму посланництва.

Переговори вели ся цілими днями і ночами, а на останку Намістник подав руским послам до відомости ухвали польских послів, що Поляки готові дати Русинам 26·4% всіх соймових мандатів, дати обезпеку їх, впровадити в міскій курії народний катастер і утворити в соймі национальну руску курию з управненєм до вибираня руских представителів до всіх краєвих институций. Ті уступки, на мій погляд, є вельми далекосяглі. Признаю ся щиро, що я не надіяв ся, щоби Намістник міг руским послам подати такий вислід.

Якже стоять тепер справи?

Русини мають в теперішнім соймі 3 вірильні голоси, 21 посольских мандатів сільских, а ані одного міского. На основі згаданих предложень компромісових мали би на 200 послів, які мають складати новий сойм, 26·4%, отже разом 53 мандати (з того 3—4 вірильні, а 49—50 посольских), між тим кілька доси неприступних міских мандатів, бо в міскій курії мають доси ледво 4—5% виборців. Міскі мандати мають бути обезпечені народним катастром, а сільскі мандати мають бути обезпечені на основі приготовлюваних краєвим Виділом ґрафічних статистичних даних.

Вже виборча ординация до державної ради предвиділа таке обезпеченє, але не перевела єї докладно. Коли отже в послідних виборах до державної ради в двох случаях замість руских кандидатів вибрано польских, то стало ся тілько тим способом, що наслідком завзятого розсліду посеред руских виборців значна частина виборців в тіснійшім голосованю воліла голосувати на польского кандидата, котрого сперву поставлено лише для почисленя голосів. Що до міских і сільских мандатів виявили польскі сторонництва найбільшу прихильність.

„Важне значінє мала би для Русинів також национальна курия. Мимо того заявили представителі Русинів, що они кладуть вагу тілько на усталенє проценту і не хотять брати дальшої участи в переговорах виборчої комісиї, поки она не подасть сего проценту. Я намагав ся всїми силами на послідним засїданю наклонити провідників українського клюбу, щоби не виходили з салї переговорів. Але се було безуспішне, а сумні події останного засїданя загально відомі.

„Маю певні основи думати, що навіть між самими рускими послами є такі, котрі оцінюють ціле положенє спокійно і розважно і були би склонні приняти подавані їм уступки. Але є й такі, а тих мабуть більше, котрі уважають национальну боротьбу не средством, але цілию і мабуть боять ся национального мира.

„Посли сего напряму, оперті на таких самих непримиримих живлах Народ. Комітету і радикальну частину руского населеня, так напирають на поважнійші живла, що ті не можуть їм оперти ся, а навіть вплив віцемаршалка Еп. Чеховича і Митрополита ґр. Шептицкого є безуспішний. Як далеко на жаль сягає сей напір, доказує найліпше обставина, що провідники польских сторонництв були би готові в звязи з виборчою реформою рівночасно зробити далекосяглі уступки в справі укр.-руского університету і кількох нових руских шкіл середних, однак Русини прямо відклонили сї предложеня і заявили, що ті справи думають виточити допера по переведеню виборчої реформи, а таке поступованє треба уважати із становища всяких переговорів рішучо невідповідним. В таких обставинах справедливо сказав предсідатель польского кола в своїй послідній промові, що Русини допускають ся тяжкого гріха национального, не тілько супротив себе, але й супротив Поляків, зриваючи переговори“.

Новинки.

Львів, 19 лютого 1912.

— **Іменованя.** Пан Міністер віроісповідань і просьвіти іменував іменував дра Тад. Вісьньовского, звич. проф. мінеральоґії і ґеольоґії на політехніці, членом комісиї для II іспиту державного на виділі хемії технічної а Волод. Садловского надзвичайним професором рисунків, членом комісиї для II іспиту державного на виділі будівництва на політехніці.

— **Економічні виклади Тов-а „Сільский Господар“ у Львові.** Минулого четверта розпочав ся у Львові в будинку жіночої школи виділової ім. Шевченка при ул. Мохнацкого ч. 12 ряд економічних викладів для публики а головно для молодежи, котра інтересує ся справами економічними, інавґурацийною промовою пос. дра Евг. Олесницкого, котрий повитавши дуже численно зібрану публику виголосив довший відчит про значінє і вагу науки економічної політичної подаючи рівночасно короткий начерк історії єї розвитку. Другий відчит виголосив др. М. Коцюба і виказав, що зроблено деинде і у нас на поли господарского шкільництва причім клав велику вагу на потребу образованя жіноцтва в напрямі господарскім. Оба виклади були гарно і практично обдума-

---

— Ні — почулась відповідь.

— То ти ще випираєш ся? А щож ти?

— Дівчина.

Мандарин усьміхнув ся глумливо. — Таж то ніби на одно виходить! Звідки ти до того приходиш носити на собі мужеске одінє?

— Того преці ніякий закон не заказує.

— То я тобі тепер заказую і дістанеш здоровенних двайцять пять бамбусів на підошви, скоро знажиш ся ще раз убирати ся по мужески.

Писарі записали чим скорше сей вирок; справа Чінчіни була вже ніби залагоджена; посіпахи вхопили бідну мимо того, що она хотіла противити ся тому вирокови, і зачали єї тягнути від стола.

— Чого ще хочеш? — крикнув мандарин до неї.

— То несправедливий вирок! — понеслась нечувана відповідь а до того ще й таким грімким голосом, що дорадники гадали, що треба собі уши позатикати, хоч би лиш з преданности для мандарина.

Але той високий достойник лиш як чорт вишкірив зуби і сказав: Ти правду сказала, моя доню; вирок був несправедливий.

Дорадникам здавало ся, що они не зрозуміли добре.

— Так — говорив мандарин дальше — був дійстне несправедливий. Я повинен був по праві казати тобі відрубати голову, ти зухвала людино! Виджу тепер, що ти заслугуєш більше. Отже замість двайцять пять бамбусів дістанеш добрих пятьдесять, скоро ще раз зважиш ся перебирати ся за мужчину. А тепер виноси ся.

Бідна дівчина хотіла ще раз противити ся, але посіпахи кинулись на неї і витрутили єї насильно із сьвітлиці.

Тепер мали прийти з черги инші справи, але Єго Превосходительство першим вироком так змучив ся, що мусів перервати своє урядованє; сили єго зовсім опускали і він пішов до свого мешканя та казав закликати свого домашного лікаря.

Той знав ся знаменито на трохи потяжкій натурі свого пана і записав єму — опіюм. Опіюм яко лік — ні, то не могла і не хотіла преці цісарева в Пекіні заказувати своїм урядникам; остаточно й она сама заживала єго в тій формі.

Засуджена Чінчін пішла засумована до дому. Она дійстно гадала, що дістане від мандарина позволенє носити мужеску одіж, а він так безглядно обійшов ся з нею, що не дав їй ані слова сказати. То була, що правда, лиш поверховність, але она знала, що їй потреба убирати ся по мужески, щоби могла свою ціль осягнути.

Якийсь дивний дух опанував був сю людину. Як она до того прийшла, того й сама не знала і ніхто не міг їй сказати. Єї родичі держали харчівню і були собі міщани як і всї инші в місті. То однїсенькe, чим она відріжняла ся від своїх приятельок і ровесниць, було то, що она цілих два роки ходила до школи при американьскій місиї. Тут научила ся она дуже легко по анґлійски а відтак начитала ся богато анґлійских книжок. При тім впало їй якось дивно в єї душу, що у всїх тих книжках по праві не робило ся ріжниці між мужчиною а женщиною і їй вбило ся тоді в голову, що й в єї краю, в Кітаю, повинно бути. До того, що правда, належало, щоби хіньска женщина присвоїла собі й знанє мужчини, отже она впала на ту гадку, причинити ся зі своєї сторони до того, щоби єї землячки більше учили ся, як доси. Отже она зробила собі в якійсь старій сьвятини за містом, над берегом ріки, про котру ніхто не дбав, школу і учила тут за нечувано малу заплату і то лиш сама одна. Она могла би була спонукати місіонарів, щоби їй помагали, але того она не хотіла; она уважала то собі за честь осягнути свою ціль без помочи чужинців а при тім і позістала з переконаня приклонницею Конфуция. Була — що рідко доси лучало ся в Кітаю — справдешною патріоткою; она розуміла, чого недостає єї вітчині і нічого так не бажала, як того, щоби тота єї вітчина власною силою скинула з себе заржавілі кайдани перестарілих звичаїв. Той сам дух, який тепер пробудив ся був в душах тисячів хіньских молодців, відозвав ся і в души сеї на око тихо скромної і слабої але поправді так сильної і самосьвідомої дівчини.

Она знала дуже добре, що молоді люди, єї ровесники, були взагалі більше за насильними способами, щоби поправити положенє в краю. Далекий єї свояк, що називав ся Ґсішілін, був навіть знаним революціонером. Єго вислали були свого часу на кошт правительства з многими иншими до Японії і там перебув він через цілі три роки. Він слухав викладів японьских учителів а ті, одушевлені духом свободи, викликали в молодім Хінци зовсім нові гадки. Молоді Хінці виділи і в Японії на власні очи, що там нема ані сліду такої самоволі урядників як у них дома. В Японії верховодило право, а в прочім кождий чоловік був собі вільний; у них же дома мандаринчиновник був володітелем, а кождий инший чоловік невільником. Отже всї они вернули домів повні відрази для домашних відносин і з тою кріпкою постановою їх змінити — отже яко тихі противники правительства, що їх вислало було за границю. Правительство того не виділо ані не прочувало; оно надало молодим людем важні посади і гадало, що они, Бог знає, як знаменито будуть служити.

(Дальше буде)

ні і заінтересовали дуже публику, котра опісля сердечно подякувала обом прелеґентом. Дальші виклади будуть відбувати ся в слідуючім порядку: Нині в понеділок буде викладати проф. Володимир Шухевич „Про домашний промисл в Галичині“.

Ві второк 20 лютого проф. Роман Залозецкий „Про промислове шкільництво в Галичині“.

В четвер 22 лютого п. Ярослав Литвинович: „Про рільничу кооперацию зі специяльним узглядненем Галичини ч. II.

Виклади відбувають ся в сали Товариства педаґоґічного при ул. Мохнацкого ч. 12 все точно о год. 6 вечером.

— **Руске епископство в Канаді.** З Риму доносять до „Руслана“, що завдяки заходам Є. Е. Митрополита римска курия згодила ся на основанє руского епископства в Канаді. Про особу номіната доси не рішено. Першеньство на се становище мали би Отці Василияни, які не мало потрудили ся на місиях в Канаді, о скільки они самі не будуть противити ся сему, щоби з поміж них був іменований епископ.

— **Пригода з оружием.** Побережник із Зубрі під Львовом, Бернацік, вертаючи з рушницею із сихівского ліса вечером дня 14 с. м. до дому, вступив до хати свого шваґра Чарнецкого, щоби там загріти ся. По якімсь часї мав син Чарнецкого відвезти Бернаціка до Зубрі, отже запряг коні і повідомив вуйка, що вже може їхати. Бернацік взяв рушницю і зачав працати ся, коли нараз рушниця вистрілила і цілий пабій попілив молодого Чарнецкого так нещасливо в ногу, що розірвав єї в страшний спосіб. Перепуджений втік, а нещасливого хлопця поклали зараз на віз, щоби его відвезти до шпиталю до Львова. Хлопець однак вже в дорозї помер.

— **Живцем згорів.** Анна Босакова, жінка селянина в Мостах великах, равского повіта, запаливши онгди під кухнею вийшла до роботи лишивши в хаті свого 3-літного синка Володислава. В часї неприсутности матери хлопчина зачав бавити ся огнем і запалив на собі одїнє, при чім так ся попік, що в кілька годин опісля помер.

— **Як приїхав а як поїхав.** Гринько Парацук, господар з Порхови, бучацкого повіта приїхав до Львова зелізницею за справунками. На справунки взяв зі собою більшу суму гроший. Довіз їх однак ледви до головного двірця у Львові, бо по дорозї з двірця в трамваю вже ему хтось всї гроші вкрав так, що лишив ся без сотика при души. Отже зголосив ся на поліциї, щоби его без гроший і без справунків відіслала шупасом до дому.

— **Скритоубийство.** Торговельник худобою з Озірни Мошко Візельтір пропав був перед кількома днями без слїду. Коли остаточно зачали за ним шукати, знайдено на поли при гостинци, ведучім з Озірни до присілка Цецор шапку і ліску, а недалеко від гостинця в керници й тіло Візельтіра. Познак виключене есть, щоби Візельтірови приключила ся якась пригода, то можна припускати, що він став ся жертвою скритоубийства.

— **Ізза втечі Січиньского.** Розправа проти дозорців вязничих обжалованих о то, що помогли Січиньскому втечи, веде ся вже четвертий день, але доси ще не викрила, хто, коли і як подав Січиньскому поміч. Всї не признають ся до вини і кажуть, що нічого не видїли і нічого не знають. Навіть ті сьвідки, що при слїдстві зізнавали в некористь одного або другого з дозорців, або змінюють і ослаблюють свої зізнання або таки кажуть, що нічого не видїли і не чули. Навіть жінка Нуди, котра перед тим зізнавала в некористь свого чоловіка, тепер користаючи з права, увільнила ся від зізнань. Нині мають бути переслухані ще 12 сьвідків а відтак розпічнуть ся промови прокуратора і оборонців. Вироку сподівають ся около півночи.

— **Знов арештоване російских шпигунів.** Недавно тому одержала львівска поліция лист з Варшави, в котрім хтось доносив, що якась особа зі Львова інформує дуже докладно якусь паню Т. З. у Варшаві, жену члена ґенерального штабу, о ході справи арештованих о шпигуньство осіб, належачих до ватаги Стецишина. В листї тім були вирізки з ґазет, обговорюючих шпигуньску справу та інформациї писані на машині. Крім адреси пані З. не було в листї ані підпису ані ніяких инших назвищ.

Комісар поліциї, який вів слїдство, впав на добру гадку: він казав предложити собі пробки машинового письма всїх системів уживаних у Львові. При помочи знатоків сконстатовано, що письмо в листї походить з машини системи „Mercedes“. Поліция зібрала тоді адреси тих фірм і осіб, котрі уживають машини тої системи і сконстатувала, що між иншими має таку машину також „Союз Кулек рольнічих“. Дальше ствердила поліция, що в тім Союзї працює підозріний о шпигуньство якийсь Рендзейовский. Отже поліция мала вже его на оцї і повідомила о тім всї пограничні експозитури.

Тамтої недїлї підчас ревідовання поїздів в Підволочисках добачив аґент поліцийний якогось чоловіка, котрий видав ся ему підозріним. То був Рендзейовский, котрий хотів без пашпорту переїхати через російску границю. Коли его арештовано, він казав, що есть польским социялїстом і длятого іде без паспорту, бо хотів би відвідати жінку і діти. Щоби ліпше штука удала ся, то він мав ще при собі приписи, як робити бомби. Поліция тому не вірила і відставила его до Львова. В слїдстві признав ся він остаточно, що есть російским шпигуном і стоїть в звязи з київским ґенеральним штабом. Перше зізнав Рендзейовский, що в готели Вікторияу Львові познакомив ся з якимсь Мацюшиньским, також шпигуном російским. І за тим зачала поліция слідити та остаточно арештувала его в Бродах і відставила до Львова. Показало ся остаточно, що той Мацюшиньский називає ся поправді Когут і есть родом з Яворова. Когут признав ся також, що стояв на услугах київского ґенерального штабу. Слїдство веде ся тепер в сїй справі дальше і можна сподївати ся дальших арештовань.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** у Львові оголошує в „Ґазеті Львівскій“ офертову роздачу робіт будівляних при адаптациї токарні і слюсарні в варстаті у Львові.

Оферти належить вносити найдальше до 9 марта 1912 до 12 години в полудне.

Услівя і пляни будови можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелізниць державних у Львові у відділї для консервациї і будови III. поверх двері 309, де можна також дістати формулярі на оферти.

— **Загальні збори філії „Сїльского Господаря“** в Жовкві відбудуть ся дня 25 лютого с. р. о годині 2-ій по полудни в комнатах тов. „Віра“ в Жовкві з таким дневним порядком:

1) Господарский реферат делеґата зі Львова.
2) Звіт уступаючого Видїлу.
3) Вибір нового Видїлу.
4) Внесеня членів.

Просимо о численну участь.

Володимир Данилович голова. *Олекса Грабар* секретар.

Телеграми.

Відень 19 лютого. Є. Вел. Цїсар відобрав нині о год. пів до 11 присягу від новоіменованого міністра для справ заграничих ґр. Леопольда Берхтольда. В тім торжественім акті взяли участь спільний міністер скарбу Буріян ґр. Ґуденус. Формулу присяги відчитав перший шеф секциї в міністерстві справ заграничних амбасадор бар. Міллер.

Відень 19 лютого. Спільний міністер скарбу Буріян подав ся до димісиї з причини, що позаяк ґр. Берхтольд есть також угорским горожанином, то вийшло би на таке, що в спільнім міністерстві було би проти дотеперішного звичаю аж двох міністрів угорских. — Цїсар Цїсар не порішив доси ще нічого в сїй справі.

Київ 19 лютого. В селї Кашин убито в звірский спосіб якогось селянина, его жінку сина і наречену сина.

Рим 19 лютого. Італїяньский король вислав кондоленцийну телеґраму до Цїсаря Франц Йосифа з приводу смерти ґр. Еренталя і висказав також вдовици сочувство.

Константинополь 19 лютого. Султан вислав кондоленцийну телеґраму до Цїсаря і казав другому шамбелянови висказати сочувство в австро-угорскій амбасаді. Порта висказала сочувство австро-угорскому правительству і поручила турецкому амбасадорови у Відни висказати сочувство вдовици.

Тегеран 19 лютого. Посли англійский і російский вручили вчера перскому правительству сподївану спільну заяву. Зміст єї не оголошено.

Цїна збіжа у Львові.

дня 16-го лютого:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·50
Жито	9·10	„	9·40
Овес	8·—	„	8·30
Ячмінь пашний	8·—	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	10·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	10·—
Вика	10·50	„	11·50
Бобик	8·50	„	8·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	115·—	„	135·—
Конюшина шведска	75·—	„	90·—
Тимотка	70·—	„	75·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем числ мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·23**, 8·45, **2·30**§), **2·45** 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·09**, 7·30, 11·16.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 виключно щоденн, †) до Мшанки.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·55
§) Від 19/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·42, 11·25*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·32**, 9·09, 11·32.
†) До Красного.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Ч. 28. Второк 20 (7) лютого 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Смерть ґр. Еренталя. — Б. міністер др. Коритовский про соймову виборчу реформу.

Вчера наспіла з Відня вість, що міністер справ заграничних ґр. Еренталь помер в суботу о год. $9^3/_4$ вечером.

Вже від довшого часу, бо від 1910 р. ґр. Еренталь нездужав, перестудивши ся в часї свого побуту в Мариєнбадї. Недуга помимо хвилевих поліпшень не дала ся побороти і сего лїта так дуже погіршила ся, що ґр. Еренталь предложив Цїсареви просьбу о димісию. Цїсар димісиї не приймив в надії, що ґр. Еренталь прийде ще до здоровля. Коли пізнїйше ґр. Еренталь сам прийшов до пересьвідчення, що вже нїколи не буде міг кермувати заграничною полїтикою монархії, кілька разів ще поновлював свою просьбу. Але Цїсар, котрому донесено, що стан здоровля недужого міністра єсть безнадїйний, постановив так довго не іменувати єго наслїдника, як довго ґр. Еренталь є при сьвідомости. Супротив одного заграничного дипльомата мав Монарх заявити, що не хоче недужому робити прикрости, якої би зазнав, коли би довідав ся, що хтось инший обняв керму міністерства справ заграничних. Мимо того ґр. Еренталь ще в послїдних днях просив знов о димісию.

В суботу по полудни здоровлє ґр. Еренталя так погіршило ся, що всяка надія на поліпшенє розвіяла ся, а лїкарі заявили, що недужий не діжде другого дня. І так стало ся. Недужий сам чув, що смерть наближає ся і тому приймив Тайну причастия і попращав ся з родиною. Перед смертию повідомлено єго, що Цїсар прислав до него відручне письмо, в котрім звільняє єго від служби і складає єму подяку за віддані державі і Цїсареви услуги та надїляє єго брилянтами ордеру сьв. Стефана.

Ґр. Еренталь родив ся 1854 року, мав отже 58 лїт. До дипльоматичної служби вступив 1877 р. Був відтак якийсь час послом в Букарештї, від р. 1899 до 1906 амбасадором в Петербурзї, а від 1906 р. міністром справ заграничних. На тім становищи перевів анексию Боснї і Герцеґовини і віддав Монархії своєю дїяльностию великі услуги. Належав до спосібних дипльоматів.

Як доносять з Відня, наслїдником ґр. Еренталя іменував Цїсар ґр. Берхтольда, б. амбасадора в Петербурзї. Ґр. Берхтольд — як кажуть — поведе полїтику Австриї в тім самім дусї, як вів єї ґр. Еренталь.

В справі зірваня польсько-руских переговорів львівский кореспондент N. fr. Presse розмовляв з б. міністром др. Коритовским і той подав єму основний погляд, з котрого задля великої ваги самої справи подаємо що важнїйше:

„Яко щирий приятель Русинів, говорив др. Коритовский, відомий Вам уже від чвертьстолїтя (а таким уважають мене личні мої знакомі Русини), жалію вельми над поступованєм руских послів в останних днях і уважаю се важкою полїтичною помилкою. Теперішний сойм, вибраний 1907 р., зібрав ся під знаменем вибор. реформи. Многі оправдані домаганя руского народа визвали би переворoти, котрі зачіпають також полїтичні, суспільні і національні обставини, які в усїх державах, у всїх народів сьвіта можуть бути переведені серед подібних відносин лише по довгих, трудних і завзятих боротьбах. З почином теперішної сесиї здавало ся, що положенє прояснює ся користним способом.

„Предсїдателї польских і руских клюбів засїли до спільного стола і вперше радили основно над поодинокими точками. Мимо значних ріжниць виявлених з одного і другого боку, не виривано анї одної точки з цїлости і не роблено єї предметом самостійної розправи в тім згіднім переконаню, що виборча реформа може бути переведена тільки яко одноцїльна цїлість. Здавало ся, що виборча реформа не обмежить ся на ухваленє поодиноких параґрафів, але стане вихідною точкою для національного мира в краю і послужить до вирівнаня

---

6)

З НАЙНОВІЙШОЇ РЕПУБЛИКИ.

Образки з подорожий по Хінї або Кітаю.

Після Цобельшіца, Гессе-Вартеґа і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Справа Чінчіни, правдива подія з перших початків хіньскої революциї.

Іх Превосходительство президент правительства і ґубернатор північного Чекіянґа зволили вселаскавійше встати. Але й то правда, що то був вже найвисший час, бо від 9-ої години рано до 3-ої по полудни ждало більше як трийцять людий на сю важну хвилю. Сї люди попригодили були по части з дуже далеких сторін; декотрі з нараженем на небезпечність свого житя переплили через шипоти долї рікою, инші самотними і дуже небезпечними стежками перейшли через гори. Було між ними й кількох злочинців, над котрими мав суд відбути ся. Всї стояли або поприсїдали та полягали в суміш на просторім підсїню, балакали і сьміяли ся, курили, їли і пили. Слуги дому в шовкових одягах бігали то сюди то туди, а всїм здавало ся, що они дуже важні особи.

Коли тим людем вже терпцю не ставало, сказано їм, що Їх Превосходительство тілько мають на своїй голові, так тяжко мусять працювати, що аж розхорували ся. А по правдї ось що то було: день перед тим видав був татарский ґенерал розкішний пир, на котрім всї участники трохи були перепили ся. На тім пирі плило струями то заграничне вино, що так лускає і пінить ся. Від коли цїсарева Цу-Хсі в непонятнім своїм засліпленю заказала всїм своїм урядникам під загрозою деґрадациї кождої хвилї курити опіюм, не позіставало нїчого, щоби коротати се нужденне житє, як ще лиш отсе вино, що ще найлїпше зі всего, що завезли до краю тоті впрочім так необразовані чужі червоні чорти, а котре на щастє ще не заказане.

Але заким той великий муж взяв ся сповняти свій уряд, мусїв ще насамперед добре поснїдати, а розумний кухар зладив снїданє головно з добре посолених і поперчених страв. Минула при тім ще одна година. Наконець — сонце спустило ся було вже досить близько до гір, між котрими була положена резиденция Сї гао сі ґінґ-фу — сидів той великий муж, украшений всїми відзнаками свого достоїньства, в капелюсї з ґузиком третого степеня на голові за урядовим столом, застеленим червоним сукном, а єго окружили єго дорадники, помічники, писарі, вояки і посїпахи. Єму подали довгий спис всїляких справ стоячих на дневнім порядку. Великий муж зівнув і прижмуреними очима крізь великі рогові очицї зачав відчитувати той спис, аж впав на якесь імя, котре єго заінтересувало.

— Справа Чінчіни насамперед — приказав він.

Посїпахи вибігли чим скорше на підсїнє і привели якогось сухірлявого чоловіка, котрий доси стояв через цїлий час сам один, припертий об грубий полякерований стовп. Проти всїх приписів не хотів той чоловічок зробити „котау“, значить ся, не хотів перед Єго Превосходительством паном президентом впасти на колїна і чолом бити об землю. Але посїпахи змусили єго до того простим способом без великого заходу. Але той чоловічок встав відтак знову чим скорше і хоч як маленький випростував ся сьміло перед своїм судиєю. Він мав на собі звичайний мужеский одяг, довгий синий кафтан, темно брунатну шовкову камизельку і широкі штани; єго вимково довга а при тім і особливо груба коса, що кінчила ся хорошою червоною кокардкою, сягала майже аж до землї. Лице було зовсїм без заросту, делїкатне і хороших черт, личка повні і красно заокруглені і в обох було виразно видко ямку; двоє розумних очий, з котрих пробивав ся якийсь утаєний жар, споглядали сьміло і без страху могутному жандармови просто в лице.

— Ти жінка! — відозвав ся жандарм брусовато.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).